

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

1. Σάββατον ἑσπέρας.

Ἡ ἑορτή τῆς ἀναστηλώσεως τῶν Ἱερῶν εἰκόνων, ὁ θρίαμβος τῆς Ὁρθοδοξίας, ἔωρτάσθη μέ πᾶσαν μεγαλοπρέπειαν καί λαμπρότητα συμφώνως πρός τήν Ἀγιοταφίτικὴν παράδοσιν καί τήν προσκυνηματικὴν καθεστωτικὴν τάξιν ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, τήν Α΄ Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, 28^η Φεβρουαρίου/13^η Μαρτίου 2011, εἰς τὸν Πανίερον Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως.

Ἡ ἑορτή ἤρχισε διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἀφ' ἑσπέρας τοῦ Σαββάτου, τήν 1.45 μ.μ. ὥραν, τῆς Θ' ὥρας εἰς τὸν μοναστηριακὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης. Μετὰ ταῦτα, τῶν κωδῶνων πανηγυρικῶς κρουομένων, ἠκολούθησε κάθοδος διὰ τῆς Χριστιανικῆς Ὁδοῦ εἰς τὸ Πανίερον Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως.

Ἄμα τῇ εἰσόδῳ εἰς Αὐτόν, ὁ προεξάρχων τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἑσπερινοῦ, Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἔβαλε: «Εὐλογητός» καί ἐθυμίασε πρός τῆς Ἀγίας Ἀποκαθηλώσεως καί προσεκύνησε, μετ' Αὐτόν δέ καί οἱ συνοδεύοντες Αὐτόν Ἀρχιερεῖς.

Ἐν συνεχείᾳ ἔλαβε χώραν ἡ προσκύνησις εἰς τὸν τίμιον λίθον καί εἰς Αὐτόν τοῦτον τὸν Πανάγιον Τάφον τοῦ Κυρίου ὑπὸ τῆς Α.Θ.Μ., τῶν Ἀγιοταφιτῶν Ἀρχιερέων καί Ἀρχιμανδριτῶν.

Ἀκολούθως ἔλαβε χώραν ὁ Μέγας Ἑσπερινός μετὰ τῶν Ἀνοιξανταρίων, τοῦ θυμιάματος ἀνά τὰ Προσκυνήματα, τῆς Μεγάλης Εἰσόδου καί τῆς Ἀρτοκλασίας εἰς τὸ ἕναντι τοῦ Ἀγίου Τάφου Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Ἡ λειτουργικὴ καί προσκυνηματικὴ τάξις ἐτηρήθη εἰς ἀτμόσφαιραν ὀλίγον τι θορυβώδη, λόγῳ τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα εἰς τήν αὐτὴν ἡμερομηνίαν καί ὑπὸ τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Δογμάτων, ἥτοι Φραγκισκανῶν, καί Προχαλκηδονίων καί λόγῳ τοῦ πλήθους τῶν προσκυνητῶν καί τῶν περιηγητῶν εἰς τὸν Ναὸν κατὰ τήν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου.

Πρό τοῦ τέλους τοῦ ἡμετέρου Ἑσπερινοῦ, ἔλαβε χώραν ἡ κατόπιν διευθετήσεων πρός τινων ἐτῶν ἄνοδος τῶν Συριάνων εἰς τὸν Φρικτὸν Γολγοθᾶν ἄνευ ραβδούχου, Ἐπισκοπικοῦ σκήπτρου καί σταυροῦ καί ἐν προσευχῇ χαμηλοφώνῳ.

2. Κυριακὴ πρωΐα

Τήν 7.00 μ.μ. τῆς Κυριακῆς, 28^η Φεβρουαρίου/13^η Μαρτίου 2011, κυριωνύμου ἡμέρας τῆς ἑορτῆς, ἤρξατο ἡ ἐν πομπῇ καί κωδωνοκρουσίᾳ κάθοδος τῶν Ἀγιοταφιτῶν ἀπὸ τοῦ Κεντρικοῦ αὐτῶν Μοναστηρίου εἰς τὸν Πανίερον Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐνταῦθα ἡ Πατριαρχικὴ συνοδεία κατηνύθη πρός τὸ Καθολικόν. Τῶν σημάντρων τοῦ Γολγοθᾶ κρουομένων, ἐνεδύθησαν εἰς τὸ Ἱερόν Βῆμα τοῦ Καθολικοῦ ὁ Προεξάρχων τῆς ἑορτῆς Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος καί

οἱ συλλειτουργοί Αὐτῷ Ἀρχιερεῖς, Ἱερώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος, Γέρων Δραγουμᾶνος, Ἱερώτατος Μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως κ. Χριστόδουλος, Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀβήλων κ. Δωρόθεος, Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος θαβωρίου κ. Μεθόδιος καὶ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Σεβαστείας κ. Θεοδόσιος, καὶ ἡ Ἀγιοταφῖται Ἀρχιμανδρῖται καὶ οἱ παρεπιδημοῦντες ἱερεῖς τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Τῶν ἱεροψαλτῶν ψαλλόντων εἰς Βυζαντινὴν Ἐκκλησιαστικὴν Μουσικὴν καὶ τοῦ Ἐκκλησιάσματος κατανυκτικῶς μετέχοντος, ἐτελέσθη ἡ Θ. Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, παρουσίᾳ καὶ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Σωτηρίου Ἀθανασίου καὶ τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ.

Ἄμα τῇ ἀπολύσει τῆς Θ. Λειτουργίας, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἠύλόγησε τὴν λιτάνευσιν τῶν Ἀγίων εἰκόνων ἀπὸ τῆς Ὁραίας Πύλης τοῦ Καθολικοῦ.

Τοῦτου γενομένου, ὁ Μακαριώτατος, οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ Ἱερεῖς καὶ οἱ Διάκονοι ἐνδεδυμένοι ἐξῆλθον τοῦ Καθολικοῦ καὶ κρατοῦντες χερσὶ τὰς Ἀγίας εἰκόνας περιεφέρθησαν τρεῖς περίξ τοῦ Ἱεροῦ Κουβουκλίου καὶ ἀνὰ τὰ προσκυνήματα τῆς Ἀγίας Ἀποκαθελώσεως, τοῦ Παρεκκλησίου τοῦ Ἀδάμ, τοῦ «Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς», τοῦ Ἁγίου Λογγίνου, τῶν Κλαπῶν καὶ ἀφήνοντες δεξιὰ αὐτῶν τὸ Παρεκκλήσειον τῶν Φραγκισκανῶν «Μὴ μου ἅπτου», ἔφθασαν ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Κουβουκλίου.

Ἐνταῦθα ὁ Μακαριώτατος ἀνέγνωσε τὴν Εὐαγγελικὴν περικοπὴν καὶ τὰς ἐκ τοῦ Τριωδίου εὐχὰς «Αἰωνία ἡ μνήμη» ὑπὲρ τῶν προασπισαμένων τὰς Ἀγίας εἰκόνας καὶ τὰ «ἀναθέματα» κατὰ αὐτοκρατόρων καὶ ἀρχιερέων τῶν ἀρνηθέντων καὶ πολεμησάντων ταύτας.

Τούτων τελεσθέντων, τοῦ «Τίς Θεός μέγας ὡς ὁ Θεός ἡμῶν» ψαλλομένου, πάντες εἰσῆλθον εἰς τὸ Ἱερόν Βῆμα τοῦ Καθολικοῦ, ἔνθεν τὰ ἅμφια ἀπεκδυσάμενοι, ἐξῆλθον, τῶν κωδῶνων κρουομένων καὶ ἐν χαρᾷ πολλῇ ἀνῆλθον εἰς τὴν Πατριαρχικὴν αἴθουσαν.

Εἰς αὐτὴν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προσεφώνησε τοὺς προσελθόντας διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Οἱ ἐξ ἀσεβείας εἰς εὐσεβειαν προβάντες καὶ τῷ φωτὶ τῆς γνώσεως ἐλλαμφθέντες, ψαλμικῶς τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, εὐχαριστήριον αἶνον θεῷ προσάγοντες καὶ τὰς ἱερᾶς Χριστοῦ εἰκόνας, τῆς Πανάγνου καὶ πάντων τῶν Ἀγίων τιμητικῶς προσκυνήσωμεν, ἀποβαλλόμενοι τὴν δυσσεβῆ τῶν κακοδόξων θρησκείαν. Ἡ γὰρ τιμὴ τῆς εἰκόνης, ὡς φησι Βασίλειος ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει».

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνεκάλεσε πάντας ἡμᾶς εἰς τὸν τόπον τοῦ σταυρικοῦ μαρτυρίου, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ θεοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἵνα ἐορτάσωμεν πανηγυρικῶς τὰ τῆς εὐσεβείας νικητήρια τῆς ἀμωμήτου Ὁρθοδόξου δηλονότι ἡμῶν πίστεως ἐπὶ τῆς δυσσεβείας τῆς τῶν κακοδόξων θρησκείας.

Τό γεγονός τοῦτο ἀφορᾷ εἰς τήν ἀνάμνησιν τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων καί σεπτῶν εἰκόνων, γενομένης παρά τῶν ἀειμνήστων Αὐτοκρατόρων Κωνσταντινουπόλεως Μιχαήλ καί τῆς μητρος αὐτοῦ Θεοδώρας, ἐπὶ τῆς Πατριαρχίας τοῦ Ἁγίου καί Ὁμολογητοῦ Μεθοδίου.

Ἡ ἀναστήλωσις τῶν εἰκόνων κατ' οὐσίαν σημαίνει τήν διά τῆς προσκυνήσεως ἀποδιδομένην τιμήν εἰς τὰς ἱεράς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας Θεοτόκου καί πάντων τῶν Ἁγίων. Ἡ διά προσκυνήσεως τιμή τῶν Ἁγίων εἰκόνων ἀποτελεῖ θεμελιώδη πίστιν τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν Ἁγίων αὐτῆς Γραφῶν, τῶν μαρτυρουσῶν τό μυστήριον τῆς εὐσεβείας, δηλονότι τό μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας.

«Μέγα ἐστί», κατὰ τόν Θεσπέσιον Παῦλον, «τό τῆς εὐσεβείας μυστήριον. Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι, ὤφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ ἀνελήφθη ἐν δόξῃ», (Τιμ. Α' 3,16).

Τό δέ μέγα τοῦτο τῆς εὐσεβείας μυστήριον αὐτό τοῦτο ἐστί τό τῆς καθ' ὑπόστασιν τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐνσταρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς Δεσποίνης ἡμῶν ἀειπαρθένου Θεοτόκου Μαρίας: «Ὅτε δέ ἦλθεν τό πλήρωμα τοῦ χρόνου», κηρύττει ὁ Παῦλος, «ἐξαπέστειλεν ὁ Θεός τόν Ὑιόν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπό νόμον», (Γαλ. 4,4).

Ἐάν ὁ παλαιός Ἀδάμ ἐποιήθη κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ, «τόν Ὅποιον οὐχ ἑώρακεν», (Γωάν. Α' 4, 20) πόσον μᾶλλον ὁ «Νέος Ἀδάμ», ὁ Χριστός, «ὁ ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπου γενόμενος καί σχήματι εὔρεθεῖς ὡς ἄνθρωπος», (Φιλ. 2,7). «Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, λέγει ὁ ὑμνωδός, ἐπέλαμψε τῆς ἀληθείας. Τά προτυπούμενα πάλαι σκιωδῶς, νῦν ἀναφανδόν ἐκτετέλεσται... ἡμῖν γάρ δόξα τοῦ Σαρκωθέντος ἡ μορφή, εὐσεβῶς προσκυνουμένη οὐ θεοποιουμένη». Κατά δέ τόν Μ. Βασίλειον «πρός τό πρωτότυπον φέρει τιμή ἡ τῆς εἰκόνας. Διά τοῦτο ἐν σχέσει τιμῶντες τὰς εἰκόνας, Σωτῆρος Χριστοῦ, τῶν Ἁγίων ἀπάντων τε, ἵνα αὐτῶν δεδραγμένοι, μήποτε νῦν, δυσεβεία ὑπαχθείημεν».

Ὁ ἁγών τῆς μιᾶς, ἁγίας καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἁγών προασπίσεως του μεγάλου μυστηρίου τῆς εὐσεβείας ἢ ἀκριβέστερον εἰπεῖν περιχαρᾶς τῆς σωζούσης καί θεραπευούσης ἀληθείας ἐκ τοῦ ἐλλοχεύοντος κινδύνου τῆς ἀνθρωπίνης ἐπινοίας (ἐπινοήσεως τῆς γεννώσης τήν δυσσέβειαν, δηλαδή τήν αἵρεσιν).

Σκιρτήσωμεν λοιπόν καί ἡμεῖς μετ' εὐφροσύνης σήμερον καί μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἵπωμεν: «Ὡς θαυμαστά τά ἔργα σου, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, καί μεγάλη ἡ δύναμις, ὁ τήν ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων ὁμόνοιαν καί συμφωνίαν ἐργασάμενος. Ἀμήν».

Ἔτη πολλά καί εὐδρομον τό στάδιον τῆς ἁγίας νηστείας.

Μετά ταύτην ἠκολούθησε ὁ Ἀρχιερατικός ἀδελφικός ἀσπασμός καί ὁ ἀσπασμός τῆς χειρός τοῦ Μακαριωτάτου καί ἡ παρ' ἐνὶ ἐκάστῳ δοξολογία καί εὐχαριστία τῷ Θεῷ δι' ὅσα μεγαλεῖα καί θαυμαστά ἐποίησεν τῷ Ὁρθοδόξῳ γένει ἡμῶν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder